הלוקח עובר חמורו פרק ראשון בכורות י.

אי הכי. דטעמא דר' שמעון משום הנאה הוא: מה לזה ולזה מופר בהנאה. דכתיב לכלב תשליכון אותו (שמות כב): **לדידיה נמי.** לגופיה ישראל עצמו היתה לו שעת הכושר לאכול הנפקל ועגלה ערופה לא היתה לו שעת הכושר מפני קודם לכן דבהמה בחייה במזקת מיסור עומדת: **ליתני ומודה ר' שמעון בפטר חמור.** דהא יכול להחליען לאחרים הוא: **תנא עליה.** לגופיה ומשום הכי לא תני ליה דמתמיה ליה לתלות לאכילה קאי: [ה] **ואיסורו חישובו.** מיסור דאסר ליה רחמנא לישראל משוא ליה אוכל דכיון דאסר ליה אוכל משום דלחוש לאכילה לעובד כוכבים הוא: **לריכה מחשבה.** לטמא טומאת אוכלין אם נגע בו כהן [ו] ערך שתים מגע לחרי כן באוכלין כשרין טמטמה וכל כמה דלא מחשיב עליה לית ליה שום טומאת מגע דנפלת עוף טהור לתוך מיני טומאה לגמ' [ז] אם אכלה ואז טומאה חמורה לגמ' שהוא לגבוה בשעת הכושר: **ואינה לריכה הכשר.** לטמא לחם וגבדים אם היה אוכלה ואחר כך נטמא (דף כח.) וכי יותן מים וכו' [ח] מה זרעים מיוחדין שאין סופן לטמא טומאה חמורה לריכין הכשר [ט] ולא שייך הכשר אלא בטומאה קלה דאוכלין וכן מחשבה: **ר' שמעון היא.** דלית ליה איסורו חישובו: **נבלת בהמה טמאה בכ"מ.** שהיא בחמה טמאה בכל מקום ונבלת עוף טהור בלבד לאכילה קיימא דמחיסה ועוד שיש לה שני לחוין אחת שלא נשחטה ואחת שנשחטה [י] טומאה היא וכן נבלת עוף טהור: **וחלב.** שומן של [יא] נבלה טהורה: **בשפרים.** דעייס הם ואין רגילין לאכול עופות ושומן לריכין מחשבה להאכילן לעובד כוכבים ואם נאמרו מטמאין טומאת אוכלין. ול"ת נבלת בהמה טהורה שחיטתה כמותה לגמרי ואינה מטמאה